

siddere, hvor Spørgsmaalet var om Landbrugets Interesser paa den ene Side og forskellige Interesser paa den anden Side.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) klagede over, at man i Nævningeretter kunde finde ulige Afgørelser af ensartede Spørgsmaal. Det er rigtigt, men jeg vil minde om, at en Gang stod et æret Medlem fra Aalborg Amt, det ærede Medlem fra Bælum (J.H. Jensen), op og klagede over, at naar de havde én Herredsfoged deroppe, fik de mange Forbrydelser, og naar de havde en anden Herredsfoged, fik de faa Forbrydelser. Det vil med andre Ord sige, at fuldstændig Lighed og Ensartethed, som i og for sig var det ønskelige og det ideale, ikke er til at opnaa. Ikke desto mindre er det rigtigt, at man bør have Opmærksomheden henvendt paa at nærme sig Idealet saa meget som muligt. Men naar f. Eks. det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), hvis Tale jeg for Resten ikke skal komme nærmere ind paa at imødegaa, da han allerede i tilstrækkelig lang Tid har lagt Beslag paa Tingets Opmærksomhed, talte om, hvorledes ved Nævningeretter konservative vilde blive dømt af Socialdemokrater og omvendt, synes han ganske at have glemt den Ret og Pligt, som ved dette Lovforslag gives de juridiske Dommere til at raade Bod paa, hvad der efter deres Mening er fejl fra Nævningerettens Side, hvis Nævningerettens Afgørelse gaar ud paa en Domfældelse.

Mellem det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og mig er der den Forskel i Grundopfattelsen, at han mener, at en Retsreform er ideel, naar man paa en Gang flytter saa meget som muligt bort fra det bestaaende, og det er ikke min Mening. Han tror, at mindre betydende Lovændringer ville ikke bære store praktiske Frugter, og jeg er af den modsatte Mening. Jeg finder, at den bestaaende Lovgivning giver Erfaring derfor. Den Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest, som man nu fra mange Sider har saa travlt med at angribe, har i ikke ringe Grad ændret vor kriminelle Retspleje og begrænset Arrestanternes Tal. Det er i alt Fald min Erfaring, men jeg vilde for øvrigt ønske, at

den højtærede Justitsminister vilde skaffe os det statistisk belyst. Jeg antager, han maa have Materiale til at belyse, i hvilken betydelig Grad der siden 1889 er sket en Forandring i Dommernes Praksis med Hensyn til Anvendelsen af Varetægtsarrest. Det var saaledes oppe i Viborg, at der førte Arrestforvareren Klage over, at der var ingen, der sad i Kachotten, det var ikke som i de gamle gode Dage, og det kunde han ikke være tjent med. Og jeg antager, at det er fra 1889, at den store Forandring, som sikkert er til Stede, skriver sig.

Jeg skal ikke gaa videre. Jeg vil blot sige, at der er i det, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds sagde, og som ogsaa blev fremhævet saa stærkt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer), at man maaske nok kunde indpode Anklageprincippet, om jeg saa maa sige, paa dette Lovforslag, idet man ved Siden af at bevare det, at Dommer og Politimester var den samme, kunde ansætte nogle offentlige Anklagere, som kunde faa indirekte Indflydelse paa Justitsforbrydelsernes Behandling, noget, der tiltalte mig. Men jeg tror, at hvis vi overhovedet i denne Samling skulle have noget ud af denne Sag, skulle vi ikke nu fordybe os i Enkeltheder. Jeg skal derfor anbefale Sagen til velvillig Behandling.

Deuntzer: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Den højtærede Minister sagde, at mine Ytringer mest vare Tankeeksperimenter. Hele Lovforslaget kan siges at være et Tankeeksperiment, men jeg omtalte, hvad der staar i § 843, hvor der udtrykkelig staar omtalt det Tilfælde, at Nævningerne ere samlede, og at hele Retten er sat, og at saa tiltalte erklærer sig skyldig, hvorpaa Retten lader Nævningerne gaa bort, hvorpaa tiltalte senere tager sin Tilstaaelse tilbage. Det er ikke noget Tankeeksperiment, thi det staar i Lovforslaget. Jeg sagde ikke, det skulde være dagligt Brød, jeg sagde tværtimod, at ingen fornuftig Dommer vilde tage Hensyn til tiltaltes Tilbagetagelse, thi han vilde sige: Vi risikere, at han gør Nar ad os. Der maa den højtærede Minister have misforstaaet eller overhørt, hvad jeg sagde.